

1018

USTAWA

z dnia 26 listopada 1998 r.

o zmianie ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest.

Art. 1. W ustawie z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. Nr 101, poz. 628) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Osobom spełniającym warunki do uzyskania statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku dla bezrobotnych, określone w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128, Nr 28, poz. 153, Nr 41, poz. 255, Nr 63, poz. 403, Nr 93, poz. 569, Nr 107, poz. 692, Nr 121, poz. 770 i Nr 123, poz. 776 oraz z 1998 r. Nr 66, poz. 431, Nr 106, poz. 668, Nr 108, poz. 684 i Nr 137, poz. 887), przysługuje zasiłek przedemerytalny, o którym mowa w art. 37j ust. 3 i 6 tej ustawy, jeżeli posiadają okres uprawniający do emerytury, w tym co najmniej 10 lat były zatrudnione w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładach wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Do okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:

1) zatrudnienia w zakładach wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 oraz w przedsiębiorstwach powstałych w wyniku przekształcenia, podziału lub połączenia tych zakładów lub w przedsiębiorstwach korzystających z ich majątku do czasu zaprzestania produkcji wyrobów zawierających azbest i oczyszczenia tych zakładów z azbestu, nie później jednak niż do 31 grudnia 1999 r.,

2) zatrudnienia w innych przedsiębiorstwach, jeżeli pracownik był oddelegowany i wykonywał stale pracę na terenie zakładów, o których mowa w pkt 1.

3. Prawo do zasiłku przedemerytalnego przysługuje osobie spełniającej warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, która w dniu wejścia w życie ustawy była zatrudniona w zakładach wymienionych w ust. 2, a rozwiązanie stosunku pracy z ostatnim pracodawcą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy.”;

2) po art. 6 dodaje się art. 6a i 6b w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Na wniosek pracodawcy, wymienionego w załączniku nr 2 do ustawy, rejonowy urząd pracy może zrefundować z Funduszu Pracy koszty szkolenia pracowników przez okres do 6 miesięcy, obejmujące także wynagrodzenie na-

leżne szkolonym pracownikom w okresie odbywania szkolenia oraz optacone od tych wynagrodzeń składki na ubezpieczenie społeczne, jeżeli po zakończeniu szkolenia pracownicy zostaną zatrudnieni przez tego pracodawcę, zgodnie z kierunkiem odbytego szkolenia, przez okres co najmniej 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Koszty szkolenia, o których mowa w ust. 1, są refundowane z Funduszu Pracy w wysokości uprzednio uzgodnionej, nie przekraczającej jednak za jedną osobę miesięcznie kwoty trzykrotnego najniższego wynagrodzenia obowiązującego w dniu zawarcia umowy dotyczącej refundacji tych kosztów.

3. Pracodawca, który nie spełnił warunku, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest do zwrotu kosztów szkolenia refundowanych z Funduszu Pracy.

Art. 6b. 1. Pracownikom zakładów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, z którymi w okresie od 28 września 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości:

1) dwunastomiesięcznego wynagrodzenia — zatrudnionym w zakładzie przez okres co najmniej 10 lat,

2) sześciomiesięcznego wynagrodzenia — zatrudnionym w zakładzie przez okres co najmniej 5 lat,

3) trzymiesięcznego wynagrodzenia — zatrudnionym w zakładzie przez okres co najmniej roku.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

3. Pracownikom uprawnionym do odprawy, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odprawa przewidziana w przepisach o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy lub w innych przepisach. Kwotę odprawy, o której mowa w ust. 1, pomniejsza się o kwotę innej, uprzednio wypłaconej odprawy.

4. Odprawa, o której mowa w ust. 1, finansowana jest ze środków Funduszu Pracy.

5. Na wniosek pracodawcy, złożony nie później niż do dnia 28 grudnia 1998 r., zawierający wykaz osób uprawnionych do odprawy oraz przysługujące tym osobom kwoty, kierownik rejonowego urzędu pracy przekazuje do dnia 31 grudnia 1998 r., na konto pracodawcy, środki Funduszu Pracy przeznaczone na wypłatę odpraw.
6. Środki Funduszu Pracy, o których mowa w ust. 5, nie wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem, podlegają zwrotowi na konto rejonowego urzędu pracy, nie później niż w ciągu 30 dni od dnia ich otrzymania przez zakład pracy.
7. Wysokość odprawy, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 25-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w II kwartale 1998 r.”;

3) w art. 7:

- a) w ust. 1 wyrazy „książeczkę dla osoby narażonej na działanie pyłów zawierających włókna azbestu” zastępuje się wyrazami „książeczkę badań profilaktycznych dla osoby”,
- b) w ust. 2 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „a w przypadku likwidacji lub upadłości pracodawcy — wojewódzki ośrodek medycyny pracy.”;

4) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Pracownicy i byli pracownicy zakładów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, zatrudnieni w tych zakładach w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy, są uprawnieni do:

- 1) specjalistycznych badań lekarskich, o których mowa w art. 229 § 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717),
 - 2) zwolnienia z odpłatności związanej z leczeniem uzdrowiskowym, z którego mogą korzystać raz w roku na podstawie skierowania lekarza sprawującego opiekę nad pracownikami lub byłymi pracownikami,
 - 3) korzystania z bezpłatnych leków związanych z chorobami wywołanymi pracą przy azbestie.
2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, finansowane są ze środków budżetu państwa.
 3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz leków, o których mowa w ust. 1 pkt 3.”

Art. 2. 1. Pracownikom zakładów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, o której mowa w art. 1, zatrudnionym w tych zakładach w dniu 28 września 1997 r. przysługuje jednorazowe odszkodowanie w wysokości:

- 1) 14 000 złotych — osobom zatrudnionym przez okres co najmniej 20 lat,
- 2) 11 400 złotych — osobom zatrudnionym przez okres co najmniej 15 lat,
- 3) 7 600 złotych — osobom zatrudnionym przez okres co najmniej 10 lat,
- 4) 3 800 złotych — osobom zatrudnionym przez okres co najmniej 5 lat.

2. Do okresu zatrudnienia, od którego zależy prawo i wysokość odszkodowania, podlegają zaliczeniu okresy pozostawania w stosunku pracy, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1998 r., w zakładach, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych. Do ustalania okresu zatrudnienia stosuje się przepisy art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 1.

3. W przypadku pozostawania w stosunku pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy okres zatrudnienia, o którym mowa w ust. 2, ustala się w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

4. Odszkodowania, o których mowa w ust. 1, finansowane są ze środków Funduszu Pracy.

5. Na wniosek pracodawcy, złożony nie później niż w ciągu 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zawierający wykaz osób uprawnionych do odszkodowania oraz przysługujące tym osobom kwoty, kierownik rejonowego urzędu pracy przekazuje, nie później niż do dnia 31 grudnia 1998 r., na konto pracodawcy, środki Funduszu Pracy przeznaczone na wypłatę odszkodowań.

6. Środki Funduszu Pracy, o których mowa w ust. 5, nie wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi na konto rejonowego urzędu pracy, nie później niż w ciągu 30 dni od dnia ich otrzymania przez zakład pracy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 4, w zakresie dotyczącym ust. 3 w dodawanym art. 7a, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia,
- 2) art. 1 pkt 2, w zakresie dotyczącym dodawanego art. 6b, oraz art. 2, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: A. Kwaśniewski